

2^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

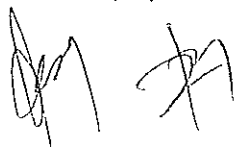
Η υπό κρίση από 9.11.2011 (αρ.εκθ.κατ. 7850/10.11.2011) έφεση κατά της με αριθμό 3356/16.9.2011 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο δίκασε αντιμωλία των διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, την από 28.12.2010 (αρ. εκθ. κατ. 795/81/5.1.2010) αγωγή του ήδη εφεσιβλήτου αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «

», κατά της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «Λ

», έχει ασκηθεί νομότυπα με την κατάθεση του δικογράφου της στις 10.11.2011 στη γραμματεία του δικαστηρίου που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση (αρθ. 495 παρ.1 ΚΠολΔ) και εμπρόθεσμα, δεδομένου ότι δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης και δεν παρήλθε η τριετής προθεσμία του άρθρου 518 παρ.2 ΚΠολΔ από τη δημοσίευσή της, που έγινε στις 16.9.2011. Πρέπει επομένως, η έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητα (νόμω και ουσία) των λόγων της, κατά την αυτή ως άνω διαδικασία (αρθ. 533 παρ.1 ΚΠολΔ).

Κατά το άρθρο 62 του ΚΠολΔ ικανός να είναι διάδικος είναι εκείνος που έχει την ικανότητα να είναι υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Η ικανότητα

αυτή, που εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (αρθρ. 73 ΚΠολΔ), παύει να υπάρχει με τον θάνατο του φυσικού προσώπου (αρθρ. 35 ΑΚ), προκειμένου δε για νομικό πρόσωπο, αφότου τούτο κατά νόμο έχει λυθεί. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, αν το νομικό πρόσωπο που ήταν διάδικος λύθηκε νομίμως, πράγμα που συμβαίνει και σε περίπτωση συγχωνεύσεως εταιρείας ή εταιρειών με απορρόφηση, κατά την οποία μία ή περισσότερες εταιρείες (απορροφούμενες), οι οποίες λύνονται χωρίς να ακολουθήσει εκκαθάριση, μεταβιβάζουν σε άλλη υφιστάμενη εταιρία (απορροφούσα) το σύνολο του ενεργητικού και παθητικού της περιουσίας τους, η απορροφούσα εταιρία, υποκαθιστάμενη σε όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της απορροφουμένης εταιρείας και εξομοιούμενη εντεύθεν με καθολική διάδοχο αυτής, συνεχίζει αυτοδικαίως την εκκρεμή δίκη χωρίς καμιά ειδικότερη διατύπωση εκ μέρους της για τη συνέχιση και χωρίς να επέρχεται, λόγω της συγχωνεύσεως, διακοπή της δίκης, ούτε απαιτείται δήλωση για την επανάληψή της, με την προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται ή συνομολογείται από τον αντίδικο, έστω και σιωπηρώς λόγω μη ειδικής αμφισβήτησης, ιδιότητα της συνεχίζουσας τη δίκη ως καθολικής διαδόχου με απορρόφηση της αρχικής διαδίκου εταιρίας, η οποία ιδιότητα, αν αμφισβητείται προκειμένη από τον αντίδικο, εξετάζεται από το δικαστήριο παρεμπιπτόντως. Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων προκύπτει ότι δημοσιεύθηκε νόμιμα στο τεύχος ΑΕ και ΕΠΕ του ΦΕΚ (αρ. φύλλου

3^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

14045/23.12.2008) η καταχώρηση στο ΜΑΕ η τροποποίηση του καταστατικού της εναγομένης, στην οποία συγχωνεύθηκαν με απορρόφηση η ναυτιλιακές εταιρείες
«
«

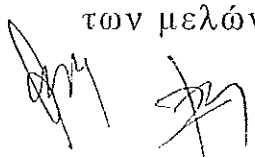
» σύμφωνα με τις από 2.12.2008 αποφάσεις των ΓΣ των μετόχων τους, τις διατάξεις των άρθρων 68-77^α και 78 του ν. 2190/1920 και των άρθρων 1-5 του ν. 2166/1993 και τη με αριθμό 1530/11.12.2008 πράξη της συμβολαιογράφου Αθηνών

, τα παραπάνω δε συνομολογούνται από τον εφεσίβλητο.

Με την από 28.12.2010 (αρ.εκθ.κατ. 795/81/5.1.2010) αγωγή του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝΠΕ», εξετάζεται ότι υπό την ιδιότητά του ενάγοντος ως νομίμως συνεστημένου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων των Ελλήνων ηθοποιών, του έχει μεταξύ άλλων ανατεθεί η είσπραξη και διανομή σε όλους τους ηθοποιούς και μέλη του, της προβλεπομένης από το άρθρο 49 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής από τη χρήση και την παρουσίαση στο κοινό με οποιοδήποτε τρόπο, εντός της ελληνικής επικράτειας υλικών φορέων ήχου και εικόνας

που έχουν νόμιμα εγγραφεί. Ότι για την εκπλήρωση του άνω σκοπού του ο ενάγων γνωστοποίησε στο κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες εκδόσεως μηνός Ιουνίου 2006 το αμοιβολόγιο των Ελλήνων ηθοποιών, με το οποίο προσδιορίζεται ως εύλογη αμοιβή των μελών του για την δημόσια μετάδοση έργων τους από την τηλεόραση ή άλλα μέσα στα πλοία γραμμών Αδριατικής. Ότι η εύλογη αμοιβή τους ανέρχεται στο ποσό των 0,01 ευρώ ανά εισιτήριο για το έτος 2004, στο ποσό των 0,02 ευρώ ανά εισιτήριο για το έτος 2005 και στο ποσό των 0,03 ευρώ ανά εισιτήριο για το έτος 2006. Ότι ο ενάγων κάλεσε τη ναυτιλιακή εταιρεία με την επωνυμία «

καθολική διάδοχος της οποίας με απορρόφηση είναι η εναγόμενη, να προσέλθει σε συμφωνία μαζί του για την καταβολή της εύλογης αμοιβής από τη δημόσια καθημερινή χρήση στα δρομολόγια των πλοίων της γραμμής Αδριατικής, υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, με σκοπό την ψυχαγωγία των επιβατών τους, που ανέρχεται για το έτος 2004 στο ποσό των (512.664 εισιτήρια X 0,01 ευρώ ανά εισιτήριο =) 5.127 ευρώ, για το έτος 2005 στο ποσό των (528.371 εισιτήρια X 0,02 ευρώ ανά εισιτήριο =) 10.567 ευρώ και για το έτος 2006 στο ποσό των (581.208 εισιτήρια X 0,03 ευρώ ανά εισιτήριο =) 17.436 ευρώ, πλην η τελευταία ουδέν έπραξε. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και μετά νόμιμο περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής με την εν μέρει τροπή του σε αναγνωριστικό, ο ενάγων ζήτησε να καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής των μελών του στο ποσό των 5.127 ευρώ για το έτος 2004,

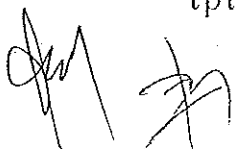
4^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

στο ποσό των 10.567 ευρώ για το έτος 2005 και στο ποσό των 17.436 ευρώ για το έτος 2006, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 8.178 ευρώ ως εύλογη αμοιβή για το έτος 2006 και να αναγνωρισθεί ότι αυτή οφείλει στον ενάγοντα το υπόλοιπο ποσό των 24.412 ευρώ, απάντων νομιμοτόκως από της επομένης της επιδόσεως αιτήσεως για τόν προσωρινό καθορισμό της εύλογης αμοιβής του, άλλως από της επιδόσεως της αγωγής και να υποχρεωθεί η εναγομένη να του προσκομίσει καταλόγους με τα έργα των οποίων έκανε χρήση το χρονικό διάστημα των ετών 2004-2006 επ' απειλή χρηματικής ποινής. Τέλος ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει την πληρωμή της δικαστικής του δαπάνης. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η με αριθμό 3356/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (εκκαλουμένη) με την οποία η αγωγή κρίθηκε ορισμένη, εν μέρει νόμιμη και δη μόνον κατά το μέρος που αφορά τον καθορισμό και την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής για το χρονικό διάστημα του δευτέρου εξαμήνου του έτους 2006 και εν μέρει βάσιμη από ουσιαστική άποψη, καθορίζοντας το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει η εναγομένη στο ποσό των 2.906,04 ευρώ, το οποίο υποχρέωσε την τελευταία να καταβάλει νομιμοτόκως από 13.9.2006, ενώ επέβαλε μέρος εις βάρος της εναγομένης την πληρωμή μέρους της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος.

Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται η εναγόμενη ήδη εκκαλούσα με την υπό κρίση έφεσή της και τους κατ' ιδίαν αυτής λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλουμένης ώστε να απορριφθεί εξ ολοκλήρου η αγωγή.

I. Με τις διατάξεις του ογδόου Κεφαλαίου [άρθρ. 46 επομ.] του Ν. 2121.1993 «πνευματική ιδιοκτησία συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες [«εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του προαναφερομένου Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη

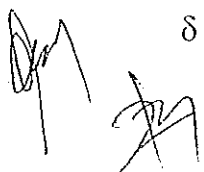

5^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

διάταξη του άρθρου 49 παρ.1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις «ή εικόνας ή ήχου και εικόνας» διεγράφησαν με την παρ.6 του άρθρου 81 Ν. 3057/2002, ΦΕΚ Α 239/10.10.2002], που έχει νόμιμα εγγράφει, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσία στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγράφει στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με την ανωτέρω διάταξη του Ν. 2121/1993, είναι ενιαία, με την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ανωτέρω άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά από το νόμο αντιτίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι,

ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ.1β, 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί, ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της, ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο (σχετ. ΕφΘεσ. 843/2010, ΕφΠειρ. 701/2003

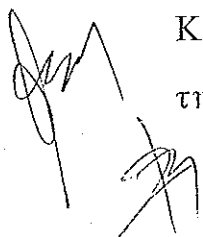
6^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

ΠειρΝομ. 2003. 423).

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ.2 εδ.α του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές έξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα (σχ. ΕΑ 5866/2003 ΔΕΕ 2003.1330]. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στην διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων και δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϋσχόν δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (σχετ. Μ.- Θ.Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 741, σελ. 379, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα»,

δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] ' συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στην δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή, και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο

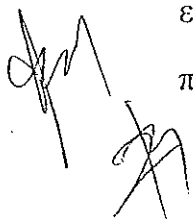
7^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα:

1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδικητική και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του

άρθρου 49 του Ν. 2121/19934 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2]Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3]Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ.3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. Συνεπώς προς τα ανωτέρω, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι ο ενάγων εκπροσωπεί το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου τους, καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, όπως πράγματι πράττει με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής του και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των παραπάνω στοιχείων. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο επομένως, ορθώς απέρριψε την ένσταση αοριστίας και ο πρώτος λόγος έφεσης με τον οποίο πλήττεται η εκκαλουμέ-

8^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

νη απόφαση για την εσφαλμένη απόρριψη της πρωτοδίκως υποβληθείσας ενστάσεως αοριστίας του δικογράφου της αγωγής για τον λόγο ότι, δεν κατονομάζονται τα έργα για τα οποία έχει ανατεθεί στον εφεσίβλητο οργανισμό η διαχείριση από τα μέλη του, δεν αναφέρεται ότι ο οργανισμός καλύπτει όλα τα έργα των μελών του και δεν αναφέρεται ότι ο οργανισμός διεκδικεί εύλογη αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δημιουργούς, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

III. Περιεχόμενο του δικαιώματος για παρουσίαση του έργου στο κοινό είναι η επικοινωνία του κοινού με το έργο με οποιονδήποτε τρόπο και αν πραγματοποιείται, ζωντανά ή με μέσα τεχνικής, εκτός με αναπαραγωγή του υλικού φορέα ή κυκλοφορία των αντιτύπων. Είναι περιεκτικότατο δικαίωμα. Από τις επιμέρους εκδηλώσεις του, ο νομοθέτης ειδικότερα αναφέρεται στη δημόσια εκτέλεση και στη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή αναμετάδοση. Ως εκτέλεση νοείται η παρουσίαση του έργου ή της ερμηνείας χωρίς αναπαραγωγή ή κυκλοφορία υλικών φορέων, δηλαδή σε ασώματη μορφή και διακρίνεται σε άμεση και έμμεση αναλόγως με το αν είναι ζωντανή, δηλαδή διά ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών (άμεση) ή όχι, δηλαδή αν επιτυγχάνεται μέσω υλικών φορέων, π.χ. δίσκων, κασετών, ραδιοφωνικής ή τηλεοπτικής εκπομπής (έμμεση). Εξάλλου, δημόσια, σύμφωνα με τον ορισμό του νόμου, είναι η

εκτέλεση που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Για τον ειδικότερο προσδιορισμό της έννοιας του ευρύτερου κύκλου προσώπων χρησιμοποιούνται δύο κριτήρια, το ποιοτικό κριτήριο του κοινού και το χωρικό κριτήριο του δημόσιου χώρου. Έτσι, έχει κριθεί ότι κοινό, δηλαδή ευρύτερο κύκλο προσώπων, αποτελούν οι θαμώνες καταστημάτων ανάψυχής, οι εργαζόμενοι σε μία μεγάλη επιχείρηση ή εργοστάσιο και άλλα, επειδή συνεπεία της διαφοράς προέλευσης και κύκλου ενδιαφερόντων θεωρήθηκε ότι έλειπε από τα άτομα ο προσωπικός δεσμός. Επίσης έχει κριθεί ότι δημόσιος είναι εκείνος ο χώρος που είναι προσιτός σε οποιονδήποτε, ανεξάρτητα αν η είσοδος σ' αυτόν επιτρέπεται με αντάλλαγμα ή δωρεάν, ως αίθουσα συναυλιών και κινηματογράφων, αίθουσες αερολιμένων, δημόσια συγκοινωνιακά μέσα, όπως αεροπλάνα, τραίνα, πλοία, κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχείων, χώροι πανηγύρεων, όπου κατά κανόνα η εκτέλεση του έργου είναι δημόσια. Κατά τις ΑΠ 907/2003 ΕΔνη 2003.1481, ΑΠ 433/1992 ΠοινΧρ 1992.534, το πότε η εκτέλεση είναι δημόσια ή μη αποτελεί πραγματικό ζήτημα και εξαρτάται από το αν η εκτέλεση ή η ερμηνεία ενός έργου γίνεται κάτω από συνθήκες που την κάνουν προσιτή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Αρκεί η παρουσία του κοινού να είναι ενδεχόμενη (σχ.

9^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

ΑΠ 907/2003 ΕΔνη 44.1481). Δημόσιος δε χώρος είναι κάθε χώρος όπου κατ'αρχήν ο καθένας μπορεί να έχει προσπέλαση, έστω με ορισμένο αντάλλαγμα που μπορεί να συνδυάζεται με το αντάλλαγμα για άλλες υπηρεσίες σχετικές με το χώρο αυτό. (σχ. ΕΑ 7593/2005 ΔΙΜΕΕ 2007.244). Η έννοια του «προσιτού» περιλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που καθιστά το έργο προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι συνιστά ειδικότερα δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του ν. 2121/1993 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μία σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως, που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στο πλαίσιο της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ιδίου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς

δεσμούς, ούτε είναι μέλη του αμέσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο τον οποίο ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια για αυτή να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής (σχ. ΑΠ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010,240), Συνεπώς, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μίας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων) από μονίμως εγκατεστημένο δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, μέσω κεντρικής κεραίας, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτής αμοιβής (σχετ. πρβλ. Οδηγία 2001/29/ΕΚ, ΑΠ 161/2009, ΕΑ 1897/2010, ΕΑ 915/2010, ΕΑ 16/2010).

IV. Σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/1993 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/ΙΟΟ/ΕΟΚ του

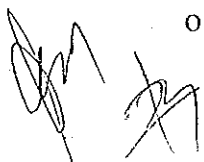

10^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ. ΝΣΤ,1699], αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad det Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ.2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στα πλαίσια δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA [ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της ευλόγου αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι ελλείπει κοινοτικού ορισμού της ευλόγου αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη

δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις», και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/1993. Κριτήρια βάσει των οποίων το Δικαστήριο μπορεί να προσδιορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως: α) ο βαθμός της συμβολής της χρήσης των υλικών φορέων ήχου στα έσοδα των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη συγκεκριμένη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση (έσοδα από διαφημίσεις, αριθμός των ακροατών ή δεκτών, έκταση της περιοχής λήψης, διάρκεια και αριθμός χρήσεων), β) έξοδα του ραδιοφωνικού σταθμού, αν στην θέση του μουσικού ρεπερτορίου το οποίο μεταδίδεται καθημερινά από τους υλικούς φορείς ήχου που απασχολούσε κατά την διάρκεια του προγράμματος του σε ζωντανή μετάδοση τραγουδιστές, ορχήστρα, μουσικούς κλπ. (βλ. Δ.Καλλινίκου Πνευματική

11^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

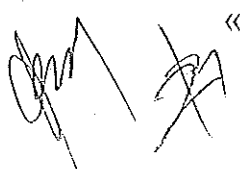
Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, έκδοση β' (2005), σελ. 225 επομ.). Τέλος, η υπό του νόμου προστασία που προβλέπεται για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι αυτοτελής έναντι της προστασίας που προβλέπεται για τους δημιουργούς του έργου (ΑΠ 670/2007 ΔΙΜΕΕ 2007 σελ. 418 και ΝΟΜΟΣ).

Από την προσήκουσα εκτίμηση των ενόρκων στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου καταθέσεων των μαρτύρων που εξετάστηκαν κατά πρόταση των διαδίκων και περιλαμβάνονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδριάσεώς του, όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν με επίκληση προκειμένου να χρησιμεύσουν ως άμεση απόδειξη ή για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, τη με αριθμό 45/12.3.2010 ένορκη, ενώπιον της συμβολαιογράφου Ελένης Δημητρίου Γκίνη, βεβαίωση του μάρτυρος Νικολάου-Αντωνίου Τριανταφυλλίδη, η οποία ελήφθη μετά νομότυπη κλήτευση του ενάγοντος δύο τουλάχιστον εργάσιμες ημέρες πριν από τη λήψη της (σχετ. προσκ. με αριθμό 7843 Β/9.3.2010 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Νικολάου Ευαγ. Φουντούκη), λαμβανομένων υπόψη αυτεπαγγέλτως των διδαγμάτων της κοινής πείρας, (αρθ. 336 παρ.4 ΚΠολΔ) πλήρως αποδείχθηκαν τα εξής: Ο ενάγων αστικός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ΣΥΝΠΕ» αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στον οποίο έχει ανατεθεί από τους ηθοποιούς-μέλη του η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του έργου τους. Έχει δε συσταθεί νομίμως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, κατόπιν έγκρισης της λειτουργίας του με τη με αριθμό 11085/5.12.1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε νόμιμα (ΦΕΚ Β'1164/30.12.1997) ενώ ο αριθμός των μελών του (650 περίπου) είναι ικανός προκειμένου να θεωρηθεί ότι αντιπροσωπεύει την πλειονότητα αυτών. Συνεπώς, έχει κατά τεκμήριο (αρθ. 55 ν. 2121/1993) που δεν ανετράπη, την αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η δε αντιπροσωπευτικότητά του έχει κριθεί και πιστοποιηθεί από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή, Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ). Συνακόλουθα, νομιμοποιείται κατά τις διατάξεις των άρθρων 55 και 58 του ν. 2121/1993 ενεργώντας στο όνομά του, να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί και να αξιώνει με τη κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων, ή σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 του ιδίου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους χρήστες υλικών φορέων εικόνας ή ήχου και εικόνας στους οποίους είναι εγγεγραμμένη η ερμηνεία των μελών του. Η εναγομένη, καθολική διάδοχος με απορρόφηση, ως προεκτέθηκε, της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

» το έτος 2006

«

12^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

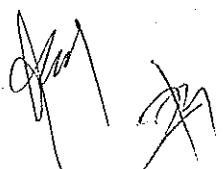
*****

δραστηριοποιείτο με τα επιβατηγά-οχηματαγωγά πλοία

και στην εκτέλεση δρομολογίων της γραμμής Ελλάδας- Ιταλίας και συγκεκριμένα από την Πάτρα προς την Ανκόνα και το Μπάρι και αντίστροφα. Γιά τη γραμμή Πάτρα-Ανκόνα διάρκειας ταξιδιού είκοσι μιάς (21) ωρών υπήρχαν κατά το έτος 2006 δύο δρομολόγια. Το πρώτο με αναχώρηση από την Πάτρα στις 14.30 και άφιξη στην Ανκόνα την επόμενη ημέρα στις 10.30 και αντίστροφα με αναχώρηση από την Ανκόνα στις 13.30 και άφιξη στην Πάτρα την επομένη ημέρα στις 11.30. Το δε δεύτερο με αναχώρηση από την Πάτρα στις 20.00 και άφιξη στην Ανκόνα την επομένη ημέρα στις 16.00 και αντίστροφα με αναχώρηση από την Ανκόνα στις 17.00 και άφιξη στην Πάτρα την επομένη ημέρα στις 15.30. Για τη γραμμή Πάτρα-Μπάρι, διάρκειας ταξιδιού δέκα πέντε και ημισείας (15 ½ ωρών) υπήρχε ένα δρομολόγιο κατά το έτος 2006 με αναχώρηση από την Πάτρα στις 18.00-και άφιξη στο Μπάρι την επόμενη ημέρα στις 8.30 και αντίστροφα με αναχώρηση από το Μπάρι στις 20.00 και άφιξη την επόμενη ημέρα στην Πάτρα στις 12.30. Στους κοινόχρηστους χώρους (εσωτερικούς χώρους παραμονής, σαλόνια, τραπεζαρίες, καφετερίες κλπ) καθώς και σε ορισμένες καμπίνες των πλοίων αυτών είχαν τοποθετηθεί από μία έως δέκα συσκευές τηλεόρασης, εις τρόπο ώστε να παρέχεται ή δυνατότητα

παρακολούθησης τηλεοπτικών προγραμμάτων όλων των ελληνικών τηλεοπτικών σταθμών μέσω κλειστού κυκλώματος, σε όλους ανεξαιρέτως τους επιβάτες του πλοίου, δεδομένου ότι όσοι επιβάτες δεν διέθεταν στην καμπίνα τους τηλεοπτικό δέκτη, είχαν τη δυνατότητα να τα παρακολουθήσουν στους παραπάνω κοινόχρηστους χώρους του πλοίου (καθήμενοι ή όρθιοι), πρόδηλο δε είναι ότι κάθε τηλεοπτικός δέκτης ως εκ της μηχανικής του φύσεως δεν αντιστοιχεί σε ένα τηλεθεατή, αλλά ως το κατ' εξοχήν μαζικό μέσο ενημέρωσης μπορεί να παρακολουθείται από απεριόριστο αριθμό ατόμων και εν προκειμένω, από όλους ανεξαιρέτως τους επιβάτες των εν λόγω πλοίων. Περαιτέρω, από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι οι δέκτες τηλεόρασης που είχαν εγκατασταθεί από την δικαιοπάροχο της εναγομένης στα ένδικα πλοία, συνδέονταν με δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία) που υπήρχε σε κάθε πλοίο, ο οποίος δεχόταν τα προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών καναλιών που μεταδίδονταν στην Ελλάδα. Προκειμένου δε, να μην παρακωλύεται η λήψη των προγραμμάτων κατά την διάρκεια του πλου, εξ αιτίας της απώλειας του εκπεμπομένου σήματος από τους κρατικούς ή ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, η δικαιοπάροχος της εναγόμενης είχε συνάψει έγγραφη σύμβαση παροχής συνδρομητικών ψηφιακών τηλεοπτικών υπηρεσιών με την ανώνυμη εταιρεία

», ώστε να γίνεται

13^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

λήψη των προγραμμάτων δορυφορικά μέσω αποκωδικοποιητή. Από τους δέκτες τηλεόρασης των ενδίκων πλοίων, σε κάθε δρομολόγιό τους, προβαλλόταν μέσω βιντεοταινίας ειδικό πρόγραμμα οδηγιών διάσωσης (safety measures video), ακολούθως διαφημιστικό πρόγραμμα της ναυτιλιακής εταιρείας και εν συνεχεία μέσω του κεντρικού διανεμητικού δέκτη οπτικοακουστικά έργα με ερμηνείες ηθοποιών που διαχειρίζεται και προστατεύει ο ενάγων. Πρόδηλο είναι, ότι στη προκειμένη περίπτωση, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο ενάγων κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς (αρθ. 3 παρ.1 της Οδηγίας 2001/29/EK). Επομένως, η στην προκειμένη περίπτωση, αναμετάδοση οπτικοακουστικών έργων με ερμηνείες καλλιτεχνών των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα τυγχάνουν προστασίας από τον ενάγοντα, μέσω τηλεοπτικών δεκτών μονίμως εγκατεστημένων σε κοινόχρηστους χώρους και καμπίνες των πλοίων της εναγόμενης, συνιστά παρουσίαση προς το κοινό κατά την έννοια των παραπάνω

διατάξεων, η δε τεχνική επέμβαση της εναγομένης για την επίτευξη της «προσιτότητας» των έργων αυτών στο κοινό μέσω διανεμητικού δέκτη συνιστά αυτοτελή πράξη οικονομικής εκμετάλλευσης στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και επιβοηθητικό παράγοντα για την άσκηση της επιχείρησης, δεδομένου ότι αν η εναγομένη δεν απέβλεπε στο εμπορικό κέρδος, ουδείς λόγος υπήρχε να επεκτείνει την λειτουργία των δεκτών πέραν της εκπομπής των οδηγιών διάσωσης των επιβατών. Συντρέχει συνεπώς, νόμιμη κατ' ουσίαν περίπτωση καταβολής εύλογης αμοιβής στον ενάγοντα για την δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών του, η οποία είναι προσδιοριστέα βάσει του αμοιβολόγιου του έτους 2006 και για τη χρήση του δευτέρου εξαμήνου του έτους αυτού, το οποίο ενάγων δημοσιοποίησε μέσω του από 24.6.2006 τεύχους της εφημερίδας «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» και των από 21.6.2006 τευχών των εφημερίδων «Η ΑΥΓΗ» και «ΟΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ», στο οποίο ορίζεται εύλογη αμοιβή υπέρ των μελών του, στο ποσό των 0,03 ευρώ ανά εισιτήριο για τα πλοία των γραμμών της Αδριατικής Θάλασσας. Από την έκθεση διαχείρισης του ΔΣ του ομίλου της εναγομένης αποδεικνύεται ότι το σύνολο των εισιτηρίων που διατέθηκαν από τα εν λόγω πλοία ανήλθαν για το δεύτερο εξάμηνο του έτους 2006 σε 290.604 ευρώ, όπως το νούμερο αυτό δεν αμφισβητήθηκε ειδικώς από την εναγόμενη. Λαμβανομένου συνεπώς υπ' όψη του παραπάνω αριθμού εκδοθέντων εισιτηρίων σε συνδυασμό με την διάρκεια της δημόσιας προβολής των έργων των μελών του ενάγοντος

14^ο φύλλο της υπ' αριθμό 23/2013 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

*****

καθ' όλη τη διάρκεια των δρομολογίων, τον μέσο όρο προβολής τους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, ανάλογες αμοιβές όμοιας κατηγορίας πλοίων, η αμοιβή για το παραπάνω χρονικό διάστημα για το οποίο η αξίωση του ενάγοντος κρίθηκε από την εκκαλουμένη νόμιμη, ανέρχεται στο ποσό των 0,01 ευρώ ανά εισιτήριο , το οποίο κρίνεται δίκαιο και εύλογο, και συνολικά στο ποσό των (290.604 εισιτήρια X 0,01 ευρώ ανά εισιτήριο =>) 2.906,04 ευρώ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε ομοίως, δεν έσφαλε περί την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και την εκτίμηση των αποδείξεων, και πρέπει να απορριφθούν οι λόγοι εφέσεως που υποστηρίζουν τα αντίθετα και η έφεση στο σύνολό της ως αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας θα επιβληθούν εις βάρος της εκκαλούσας λόγω της ήττας της (αρθ. 176,183,191 παρ.2 ΚΠολΔ) κατά τα στο διατακτικό της παρούσας οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

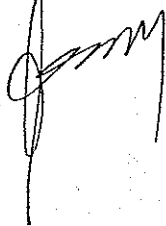
Δέχεται την έφεση τυπικά και απορρίπτει αυτή κατ' ουσίαν.

Επιβάλλει εις βάρος της εκκαλούσας την πληρωμή της δικαστικής δαπάνης της εφεσίβλητης, την οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων είκοσι (420) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα στις

10 Ιανουαρίου 2013 σε δημόσια έκτακτη στο ακροατήριό
του συνεδρίαση, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι
πληρεξούσιοί τους δικηγόροι τους.

Η Αγαπητή

Ο Γραμματέας

